

консил

Україна
Донецький окружний адміністративний суд

Р І Ш Е Н Н Я
І М Е Н Е М У К Р А І Н И

22 грудня 2021 р.

Справа №200/10618/21

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Донецький окружний адміністративний суд у складі головуючого судді Молочної І. С., розглянувши в порядку спрощеного позовного провадження (в письмовому провадженні) адміністративну справу за позовною заявою Шаповала Юрія Назаровича до Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області про визнання дій протиправними, стягнення заборгованості,

встановив:

19.08.2021 Шаповал Юрій Назарович, позивач, звернувся до Донецького окружного адміністративного суду з позовними вимогами до Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області (з урахуванням уточнень):

- визнати протиправними дії Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області по припиненню нарахування та виплати Шаповалу Юрію Назаровичу щомісячних страхових виплат з 01.06.2014;

- стягнути з Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області на користь Шаповала Юрія Назаровича заборгованість із щомісячних страхових виплат період з 01.06.2014 по 01.03.2020 в сумі, за даними Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області (згідно довідки, наданої Управлінням виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області).

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 20.08.2021 позовну заяву залишено без руху, позивачу встановлено строк для усунення недоліків позовної заяви

31.08.2021 позивач, з метою виконання вимог ухвали суду від 20.08.2021, надав до суду заяву про усунення недоліків позовної заяви.

Ухвалами суду від 09.09.2021 заяву про усунення недоліків позовної заяви повернуто заявнику без розгляду та продовжено строк на усунення недоліків позовної заяви.

28.09.2021 позивач надав до суду з метою виконання вимог ухвал суду від 20.08.2021 та від 09.09.2021, надав до суду заяву про усунення недоліків позовної заяви.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 29.09.2021 відкрито провадження у справі за правилами спрощеного позовного провадження без виклику сторін.

11.10.2021 відповідач подав відзив на адміністративний позов.

Інші клопотання або заяви від сторін не надходили.

За правилами пункту 2 частини першої статті 263 Кодексу адміністративного судочинства України (далі - КАС України) справа розглядається в порядку спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні).

Згідно з нормами частини третьої статті 263 КАС України у справах, визначених частиною першою цієї статті, заявами по суті справи є позов та відзив.

Сторони скористались правом надання заяв по суті.

*306*5130832*1*2*

Відповідно до частини п'ятої статті 250 КАС України датою ухвалення судового рішення в порядку письмового провадження є дата складення повного судового рішення.

Отже відсутні перешкоди для розгляду справи по суті.

Так, позовні вимоги позивач обґрунтовує тим, що йому призначено страхові виплати в порядку, визначеному Законом України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування», проте за період з 01.06.2014 по 01.03.2020 утворилась заборгованість з щомісячних страхових виплат.

Вважає дії відповідача щодо не виплати щомісячних страхових виплат протиправними та такими, що порушують його конституційні права, а тому позивач звернувся з даним позовом до суду.

Відповідач проти задоволення позовних вимог заперечував, надав письмовий відзив, відповідно до якого зазначив, що позивач не вживав заходів, спрямованих на отримання належної йому суми соціальних виплат та у зв'язку з цим не зміг отримати вказані виплати.

На думку представника відповідача, позивачем не надано до суду доказів того, що він вживав заходи для своєчасного отримання щомісячних страхових виплат.

Зазначає, що суми страхових виплат обліковувались управлінням, право на одержання страхових виплат управлінням не заперечувалось. Але у зв'язку з не зверненням позивача у період з червня 2014 року по березень 2020 року до управління за страховими виплатами, виникла ситуація, яка призвела до виникнення заборгованості.

У зв'язку з чим, представник фонду вважає, що позовні вимоги є необґрунтованими та не підлягають задоволенню, просив залишити даний позов без розгляду.

Розглянувши матеріали справи, всебічно і повно з'ясувавши всі фактичні обставини, об'єктивно оцінивши докази, які мають юридичне значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, суд встановив наступне.

Позивач, Шаповал Юрій Назарович, 02.08.1964 року народження, є громадянином України, що підтверджується копією паспорта громадянина України серії ВА №966115, виданим Торезьким МВ УМВС України у Донецькій області.

Позивач має реєстраційний номер облікової картки платника податків 2359013052, та є внутрішньо переміщеною особою, що підтверджується довідкою від 13.02.2018 №0000474909 про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи.

З 01.04.2001 Шаповал Ю. Н. перебував на обліку у відділенні виконавчої дирекції Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України у м. Торезі Донецької області.

Відповідно до довідки Міністерства охорони здоров'я України №028941 від 16.05.1995 Шаповал Ю. Н. встановлено стійку втрату працездатності в розмірі 10 відсотків, безстроково.

Отже, позивач є особою, що отримує страхові виплати, відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування».

З березня 2020 року позивач перебуває на обліку у Маріупольському міському відділенні управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області, що підтверджується матеріалами справи.

Постановою Маріупольського міського відділення Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області від 27.04.2020 №0533/23431/23431/10 призначено потерпілому Шаповал Ю. Н. номер справи 23431, номер випадку 23431, перераховану щомісячну страхову виплату в розмірі 609,02 грн. Виплати провадити з 01.03.2020 безстроково.

Згідно з листом відповідача від 27.07.2021 вих.№Ш-01-04/19-331 про розгляд звернення позивача щодо виплати заборгованості по страховим виплатам, спірні страхові виплати позивачу за період з червня 2014 року по березень 2020 року виплачені не були.

В зв'язку з чим позивач звернувся до адміністративного суду з даним позовом.

Право позивача на отримання страхових виплат відповідачем не оспорується.

В судовому порядку виплата страхових виплат позивачу не припинялась.

Спірним питанням даної справи є правомірність припинення виплати страхових виплат позивачу за період з 01.06.2014 по 01.03.2020.

Надаючи правову оцінку спірним правовідносинам, суд виходив з наступного.

Статтею 3 Конституції України гарантовано, що людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю.

Положеннями статті 46 Конституції України закріплено, що громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбаченим законом.

Відповідно до статті 64 Конституції України конституційні права і свободи людини і громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України.

В умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження прав і свобод із зазначенням строку дії цих обмежень.

Правові, фінансові та організаційні засади загальнообов'язкового державного соціального страхування, гарантії працюючих громадян щодо їх соціального захисту у зв'язку з тимчасовою втратою працездатності, вагітністю та пологами, від нещасного випадку на виробництві та професійного захворювання, охорони життя та здоров'я визначені Законом України «Про загальнообов'язкове державне соціальне страхування» №1105-XIV від 23.09.1999 (далі - Закон №1105-XIV).

Положеннями статті 3 Закону №1105-XIV визначено принципи, на яких здійснюється соціальне страхування, зокрема, законодавчого визначення умов і порядку здійснення соціального страхування; державних гарантій реалізації застрахованими особами своїх прав.

Відповідно до частини першої статті 36 Закону № 1105-XIV страховими виплатами є грошові суми, які Фонд виплачує застрахованому чи особам, які мають на це право, у разі настання страхового випадку.

Частиною першою статті 47 № 1105-XIV визначено, що страхові виплати провадяться щомісячно в установлені Фондом дні на підставі постанови цього Фонду або рішення суду:

1) потерпілому - з дня втрати працездатності внаслідок нещасного випадку або з дати встановлення професійного захворювання;

2) особам, які мають право на виплати у зв'язку зі смертю годувальника, - з дня смерті потерпілого, але не раніше дня виникнення права на виплати.

Страхові виплати провадяться протягом строку, на який встановлено втрату працездатності у зв'язку із страховим випадком, а фінансування додаткових витрат згідно з цим Законом - протягом строку, на який визначено потребу в них (частина п'ята статті 47 Закону № 1105-XIV).

Виплати, призначені, але не одержані своєчасно потерпілим або особою, яка має право на одержання виплат, провадяться за весь минулий час, але не більш як за три роки з дня звернення за їх одержанням. Якщо потерпілому або особам, які мають право на одержання страхової виплати, з вини Фонду своєчасно не визначено або не виплачено суми страхової виплати, ця сума виплачується без обмеження протягом будь-якого строку та підлягає коригуванню у зв'язку із зростанням цін на споживчі товари та послуги в порядку, встановленому статтею 34 Закону України «Про оплату праці» (частина 4, 7 статті 47 Закону № 1105-XIV).

Відповідно до частини першої статті 46 Закону № 1105-XIV страхові виплати і надання соціальних послуг припиняються:

1) на весь час проживання потерпілого за кордоном, якщо інше не передбачено міжнародним договором України, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України;

2) на весь час, протягом якого потерпілий перебуває на державному утриманні, за умови, що частка виплати, яка перевищує вартість такого утримання, надається особам, які

перебувають на утриманні потерпілого;

3) якщо з'ясувалося, що виплати призначено на підставі документів, які містять неправдиві відомості. Сума витрат на страхові виплати, отримані застрахованим, стягується в судовому порядку;

4) якщо страховий випадок настав внаслідок навмисного наміру заподіяння собі травми;

5) якщо потерпілий ухиляється від медичної чи професійної реабілітації або не виконує правил, пов'язаних з установленням чи переглядом обставин страхового випадку, або порушує правила поведінки та встановлений для нього режим, що перешкоджає одужанню;

б) в інших випадках, передбачених законодавством.

Як встановлено судом вище, відповідачем не виплачено спірні щомісячні страхові виплати позивачу за період з 01.06.2014 по 29.02.2020 у зв'язку з тим, що позивач не звертався до жодного відділення управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області з питань продовження страхових виплат.

В свою чергу, суд констатує, що Законом № 1105-XIV такої підстави для припинення страхових виплат не передбачено.

Судом встановлено, що відповідачем не виплачено суми страхових виплат позивачу за спірний період на підставі пункту 15 Порядку призначення (відновлення) соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 08.06.2016 № 365, яким визначено, що суми соціальних виплат, які не виплачені за минулий період, обліковуються в органі, що здійснює соціальні виплати, та виплачуються на умовах окремого порядку, визначеного Кабінетом Міністрів України.

В свою чергу, суд зазначає, що на час виникнення спірних правовідносин та на час розгляду справи такий порядок Кабінетом Міністрів України затверджено не було.

Постановою Кабінету Міністрів України № 637 від 05.11.2014 «Про здійснення соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам» передбачено, що здійснення соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам відбувається за місцем перебування таких осіб на обліку, що підтверджується довідкою про взяття на облік як внутрішньо переміщеної особи.

Згідно з пунктом 9.3 Інструкції щодо порядку оформлення і ведення особових справ отримувачів усіх видів соціальної допомоги, затвердженої Наказом Міністерства праці та соціальної політики України від 19.09.2006 № 345, за неможливості протягом місяця одержати Довідку-атестат з управлінь, що залишаються в населених пунктах, на території яких органи державної влади тимчасово не здійснюють свої повноваження, з метою захисту права громадян України на одержання призначеної згідно з чинним законодавством державної допомоги, неотримані суми допомоги одержувачам виплачуються за минулий період на підставі інформації про стан фінансування та виплати, що оприлюднюється на офіційному сайті Міністерства соціальної політики України.

Відповідно до абзацу 1 пункту 1 Постанови Кабінету Міністрів України від 05.11.2014 № 637 «Про здійснення соціальних виплат внутрішньо переміщеним особам» призначення та продовження виплати пенсій (щомісячного довічного грошового утримання), довічних державних стипендій, усіх видів соціальної допомоги та компенсацій, матеріального забезпечення, надання соціальних послуг, субсидій та пільг за рахунок коштів державного бюджету та фондів загальнообов'язкового державного соціального страхування внутрішньо переміщеним особам здійснюються за місцем перебування таких осіб на обліку, що підтверджується довідкою, виданою згідно з Порядком оформлення і видачі довідки про взяття на облік внутрішньо переміщеної особи, затвердженим постановою Кабінету Міністрів України від 01.10.2014 № 509.

Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області є головним територіальним органом надання адміністративних послуг, є юридичною особою, тобто тільки управління має адміністративну процесуальну дієздатність у

відповідності до статті 43 КАС України.

Відповідно до статті 8 Конституції України в Україні визнається і діє принцип верховенства права.

Стаття 2 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні» передбачає, що реєстрація місця проживання чи місця перебування особи або її відсутність не можуть бути умовою реалізації прав і свобод, передбачених Конституцією, законами чи міжнародними договорами України, або підставою для їх обмеження.

Згідно статті 3 Закону України «Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання в Україні», місце проживання - це житло, розташоване на території адміністративно-територіальної одиниці, в якому особа проживає постійно або тимчасово.

Відповідно до статті 29 Цивільного кодексу України, місце проживання фізичної особи - це житло, в якому вона проживає постійно або тимчасово.

Частина шоста статті 29 Цивільного кодексу України дозволяє фізичній особі мати кілька місць проживання.

Враховуючи викладене, суд вважає необхідним застосувати висновки Великої Палати Верховного Суду, викладені в постанові по справі № 243/3505/16-ц від 20.09.2018 року, в яких зазначено, що Велика Палата Верховного Суду вважає за необхідне відступити від висновків Верховного Суду України щодо застосування норм права у подібних правовідносинах, викладених у раніше ухваленій постанові Верховного Суду України від 12.04.2017 № 6-51цс17, та погоджується з висновками судів попередніх інстанцій про те, що відсутність довідки про взяття на облік позивача як особи, яка переміщується з тимчасово окупованої території України або району АТО, не може бути підставою для невиконання позивачу страхових виплат.

Статтею 6 КАС України визначено, що суд при вирішенні справи керується принципом верховенства права, відповідно до якого, зокрема, людина, її права та свободи визнаються найвищими цінностями та визначають зміст і спрямованість діяльності держави.

Суд застосовує принцип верховенства права з урахуванням судової практики Європейського суду з прав людини.

Звернення до адміністративного суду для захисту прав і свобод людини і громадянина безпосередньо на підставі Конституції України гарантується.

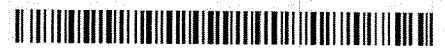
Суди застосовують при розгляді справ Конвенцію про захист прав людини і основоположних свобод та практику Європейського суду з прав людини як джерело права (стаття 17 Закону України «Про виконання рішень та застосування практики Європейського суду з прав людини»).

Стаття 1 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод визначає, що Високі Договірні Сторони гарантують кожному, хто перебуває під їхньою юрисдикцією, права і свободи, визначені в розділі I цієї Конвенції.

Стаття 1 Першого протоколу до Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод визначає, що кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Так, Європейський суду з прав людини в рішенні від 26.06.2014 у справі «Суханов та Ільченко проти України» (заяви № 68385/10 та 71378/10, пункт 52 рішення), а також в рішенні від 19.06.2012 у справі «Хонякіна проти Грузії» (Khoniakinav.Georgia, заява № 17767/08, пункт 72 рішення), зазначив, що зменшення розміру або припинення виплати належним чином встановленої соціальної допомоги може становити втручання у право власності.

Рішенням Європейського суду з прав людини у справі «Щокін проти України» (Заяви № 23759/03 та № 37943/06) від 14.10.2010 встановлено, що перша та найважливіша вимога статті 1 Першого протоколу до Конвенції полягає в тому, що будь-яке втручання публічних органів у мирне володіння майном повинно бути законним. Так, друге речення першого

пункту передбачає, що позбавлення власності можливе тільки «на умовах, передбачених законом», а другий пункт визнає, що держави мають право здійснювати контроль за використанням майна шляхом введення «законів». Більш того, верховенство права, один із основоположних принципів демократичного суспільства, притаманний усім статтям Конвенції. Таким чином, питання, чи було дотримано справедливого балансу між загальними інтересами суспільства та вимогами захисту основоположних прав окремої особи, виникає лише тоді, коли встановлено, що оскаржуване втручання відповідало вимозі законності і не було свавільним (параграф 50).

Оскільки наявними матеріалами справи підтверджено припинення виплати позивачу страхових виплат саме за період з 01.06.2014 по 29.02.2020, є підстави вважати, що дії відповідача є протиправними. Адже суб'єкт владних повноважень діяв не на підставі, не у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України, без дотримання правил статті 2 КАС України.

З урахуванням зазначеного, суд дійшов висновку про визнання дій відповідача протиправними та задоволення позовних вимог в цій частині частково.

Стаття 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (право на ефективний засіб юридичного захисту) гарантує, що кожен, чії права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження.

Під ефективним засобом (способом) необхідно розуміти такий, що призводить до потрібних результатів, наслідків, дає найбільший ефект. Тобто ефективний засіб захисту повинен забезпечити поновлення порушеного права, бути адекватним наявним обставинам.

Отже, обираючи засіб захисту порушеного права, слід зважати й на його ефективність з точки зору статті 13 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод.

З огляду на те, що суд дійшов висновку, що дії суб'єкта владних повноважень щодо невиконання позивачеві страхових виплат за спірний минулий період були протиправними, відтак права позивача підлягають відновленню шляхом зобов'язання відповідача нарахувати та виплатити позивачу заборгованість з щомісячних страхових виплат за період з 01.06.2014 по 29.02.2020 на рахунок, відкритий у ПАТ «Державний ощадний банк України».

Враховуючи вищезазначене, позовні вимоги підлягають задоволенню частково.

Щодо строку звернення за захистом порушеного права.

Згідно з частиною першою статті 122 КАС України позов може бути подано в межах строку звернення до адміністративного суду, встановленого цим Кодексом або іншими законами.

Відповідно до частини другої статті 122 КАС України визначено, що для звернення до адміністративного суду за захистом прав, свобод та інтересів особи встановлюється шестимісячний строк, який, якщо не встановлено інше, обчислюється з дня, коли особа дізналася або повинна була дізнатися про порушення своїх прав, свобод чи інтересів.

Згідно з частиною першою статті 121 КАС України, суд за заявою учасника справи поновлює пропущений процесуальний строк, встановлений законом, якщо визнає причини його пропуску поважними, крім випадків, коли цим Кодексом встановлено неможливість такого поновлення.

Відповідно до частини сьомої статті 47 Закону № 1105-XIV якщо потерпілому або особам, які мають право на одержання страхової виплати, з вини Фонду своєчасно не визначено або не виплачено суми страхової виплати, ця сума виплачується без обмеження протягом будь-якого строку та підлягає коригуванню у зв'язку із зростанням цін на споживчі товари та послуги в порядку, встановленому статтею 34 Закону України "Про оплату праці".

Так, за результатом розгляду справи встановлено, що порушення прав позивача на отримання належних сум страхових виплат відбулося з вини органу, що призначає і виплачує страхові виплати, і мало триваючий характер.

Оскільки процесуальний строк обмежує лише строк звернення до суду з позовом, і не обмежує строк захисту порушеного права, якщо спеціальними нормами матеріального права встановлені більші строки для такого захисту, позивач має право захистити своє порушене право на виплату страхових за минулий час без обмеження будь-яким строком, тому клопотання відповідача про залишення позову без розгляду задоволенню не підлягає.

Аналогічна позиція міститься в правових висновках неодноразово викладених в рішеннях Верховного Суду України (зокрема, в рішенні від 25.05.2016 в справі № 21-1249a16), а також в постанові Верховного Суду від 03.05.2018 в справі № 805/402/18 (провадження №Пз/9901/20/18), які відповідно до частини п'ятої статті 242 КАС України мають бути враховані судом при виборі і застосуванні норми права до спірних правовідносин.

Вирішуючи клопотання позивача про встановлення судового контролю, суд зазначає наступне.

Відповідно до частини першої статті 382 КАС України, суд, який ухвалив судові рішення в адміністративній справі, має право зобов'язати суб'єкта владних повноважень, не на користь якого ухвалене судове рішення, подати у встановлений судом строк звіт про виконання судового рішення.

З огляду на те, що в порядку статті 129-1 Конституції України, частини другої статті 14 КАС України судові рішення, що набрали законної сили, є обов'язковими до виконання всіма органами державної влади, органами місцевого самоврядування, їх посадовими та службовими особами, фізичними і юридичними особами та їх об'єднаннями на всій території України, підстав для встановлення судового контролю за виконанням рішення суду не вбачає.

Вказаного висновку суд дійшов враховуючи правила статті 370 КАС України, якими передбачено, що судове рішення, яке набрало законної сили, є обов'язковим для учасників справи, для їхніх правонаступників, а також для всіх органів, підприємств, установ та організацій, посадових чи службових осіб, інших фізичних осіб і підлягає виконанню на всій території України, а у випадках, встановлених міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності, - за її межами. При цьому, примусове виконання судових рішень в адміністративних справах здійснюється в порядку, встановленому законом.

Вирішуючи питання щодо розподілу судових витрат, суд зазначає наступне.

Відповідно до квитанції №2828 від 30.08.2021 позивачем сплачено судовий збір в сумі 908,00 грн.

Згідно частини першої статті 139 КАС України при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

Таким чином, зважаючи на те, що позивачем сплачено суму судового збору та позовні вимоги задоволено в повному обсязі, суд приходить до висновку про необхідність стягнення за рахунок бюджетних асигнувань відповідача суму судового збору на користь позивача.

Керуючись статтями 2, 6, 8-9, 19-20, 22, 25-26, 72-78, 90, 139, 241-246, 255, 295-297, 263 Кодексу адміністративного судочинства України, суд

вирішив:

Адміністративний позов Шаповала Юрія Назаровича (місце реєстрації: вул. Північна, буд. 26, м. Торез, Донецька область, 86600, рнокпп: 2359013052) до Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області (місце знаходження: вул. Свободи, буд. 5, м. Слов'янськ, Донецька область, 84122; код ЄДРПОУ: 41325231) про визнання дій протиправними, стягнення заборгованості – задовольнити частково.

Визнати протиправними дії Управління виконавчої дирекції Фонду соціального

страхування України в Донецькій області щодо припинення нарахування та виплати Шаповалу Юрію Назаровичу страхових виплат за період 01.06.2014 по 29.02.2020.

Зобов'язати Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області нарахувати та виплатити Шаповалу Юрію Назаровичу заборгованість з щомісячних страхових виплат за період 01.06.2014 по 29.02.2020 на рахунок, відкритий у ПАТ «Державний ощадний банк України».

В іншій частині позовних вимог – відмовити.

Стягнути за рахунок бюджетних асигнувань Управління виконавчої дирекції Фонду соціального страхування України в Донецькій області на користь Шаповала Юрія Назаровича судовий збір у розмірі 908 (дев'ятсот вісім) грн. 00 коп.

Рішення складено у повному обсязі та підписано 22.12.2021.

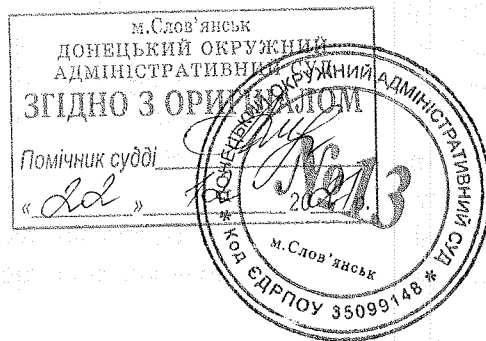
Рішення суду може бути оскаржено в апеляційному порядку безпосередньо до Першого апеляційного адміністративного суду протягом тридцяти днів з дня його проголошення. Апеляційна скарга подається безпосередньо до Першого апеляційного адміністративного суду у паперовому вигляді або через електронний кабінет (<https://id.court.gov.ua/>) у підсистемі «Електронний суд».

У разі застосування судом частини третьої статті 243 КАС України строк на апеляційне оскарження обчислюється з дня складення повного судового рішення.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Суддя

І.С. Молочна

*306*5130832*1*2*